

bre genealògic de la seva família, els Lladó, molt abundant a la vila. Però poc conformista, va decidir d'escriure la història de tota la nissaga, personatge per personatge, generació per generació. Recordo que cada cop que tenia un capítol me'l lliurava a fi que li donés un cop de mà i unes orientacions. Volia fer la feina molt ben feta, i malgrat que no calia que l'orientessin, ell sempre anava amb la falsa modèstia per davant, demanant un ajut que no necessitava. El destí ha volgut que deixés per finalitzada aquesta història l'octubre passat, després de molts anys de treballar-hi. Ara, estem esperant de poder-la llegir publicada, que era la seva gran il·lusió, encara que sigui obra pòstuma.

Francesc, tots els que t'hem tractat et recordarem com eres, un amic dels teus amics, afable, de bon discurs i una mica de geni. Amb els anys vas anar guanyant en sinceritat i vas deixar de tenir pèls a la llengua, cosa d'agrair. Ha estat un mes molt dur per a tothom, seguint la teva evolució diària. T'has aferrat a la vida fins que no has pogut més. Estaves massa cansat...

Et recordarem sempre!

Argentona, 22 de gener de 2012

Francesc Lladó amb una de les seves nétes. Foto: Josep Vidiella

Francesc Lladó en l'acte de l'11 de setembre...
Foto: Josep Vidiella

IN MEMÒRIAM | Pilar Narbón: artista, esposa, mare

MERCÈ, CLARA I MONTSE LLADÓ I NARBON

Des d'aquestes línies donem l'adéu a la Pilar Narbón, qui l'1 de novembre ens va deixar, víctima d'una llarga malaltia. Ens portà l'art de l'esmalt a la nostra vila deixant-nos de mostra algunes empremtes prou evidents.

Nascuda a Mataró en una família treballadora ja destacà de molt jove amb una inclinació especial pel dibuix, del que n'obtenia sense grans esforços uns resultats de molt bona qualitat. Alguns dels esbossos de joventut recorden les seves sortides amb una amiga, la Magda, pels camps de conreu i els voltants de Can Boada, avui el paisatge es troba totalment canviat i ple de blocs de vivendes i traçats urbanístics.

Amb setze anys els professors mataronins aconsellaren els seus pares la conveniència que cultivés tan bons dots naturals i ingressà a l'Escola Massana de Barcelona, anant i tornant cada dia en tren.

Pilar Narbón

En el primer curs va fer uns proves de les diverses especialitats del moment: dibuix, retaules sobre fusta, pintura al fresc, ceràmica, amb el corresponent contacte amb el fang propi dels càntirs, del que en va sentir un rebuig natural. Amb certa alarma en vistes que no encaixava en cap dels temes proposats, el director del centre, el Sr. Soldevila, li proposà fer un recorregut pel petit taller d'esmalts al foc que obrava i dirigia personalment amb gran

† Pilar Narbón, obra feta en esmalt.

tacte i exquisidesa en els resultats. La noia amb disset anys descobrí que havia trobat el que estava desitjant.

Observada de prop pel director del taller que l'introduí en l'estrany món de la pintura i l'esmalt al foc, pràctica quasi desapareguda en el nostre país, tornà a donar vida a un art santuari molt antic del que la nostra Pilar en fou una alumna avançadíssima... (desembre 2011).

Aquí queda trencat l'escrit que va començar el nostre pare, en Francesc Lladó, sobre la seva esposa i que no va poder acabar per la seva fatídica mort dos mesos més tard.

Tot i que ens és molt difícil hem volgut continuar aquestes paraules com a homenatge i reconeixement a la nostra mare. Intentarem ser el més exhaustives possible però sense poder evitar que es barregin els sentiments ja que la Pilar, artista, per nosaltres sempre ha estat la mare.

La Pilar, doncs, anava cada dia a estudiar a Barcelona, i com ella dos germans més. Això va fer plantejar a la família un canvi

de residència i als seus vint-i-tres anys es traslladen a viure a la capital. Després de 10 anys estudiant a l'Escola Massana especialitzant-se en pintura a l'oli i l'esmalt al foc surt preparada per impregnar amb el seu art.

Compaginant feina i estudi va treballar en un parell de joieries, en un taller d'esmalt, fent molts temes religiosos: joies, calzes i medalles. Valenta i molt emprenedora va plantejar-se obrir el seu propi taller, amb sis persones al seu càrrec i amb una immillorable projecció de feina que durant 4 anys la va portar a l'èxit professional.

Però és l'any 1967, quan la Pilar es casà amb en Francesc, i s'instal·len a viure a Argentona, això provocà dificultats a l'hora de compaginar la vida professional amb la personal. I és quan la Pilar renuncia a la seva gran vocació, els esmalts, per dedicar-se exclusivament i amb tota la satisfacció a la família i a la llar. Fruit d'aquest matrimoni naixem les tres filles, de qui n'estava molt orgullosa.

Al cap de pocs anys, empesa per en Francesc torna a dedicar-se

a la seva passió. Porta a terme diferents encàrrecs de coneguts i familiars a la vegada que per la insistència del pare aconseguix posar en marxa tot el que suposa la laboriosa preparació per poder realitzar els esmalts al foc i posteriorment organitzar les diverses exposicions per donar-se a conèixer com artista a la vila d'Argentona i rodalies. A hores d'ara, podem trobar petites mostres del seu art a l'Església Parroquial de Sant Julià, al Camp Nou i a moltes llars d'Argentona, Maresme i Barcelonès. L'última exposició en solitari va ser l'estiu del 2000 a la Sala d'Exposicions de la Caixa d'Estalvis Laietana d'Argentona.

En els darrers anys la Pilar va gaudir d'una nova faceta, de iaia, amb la gran estima de les seves quatre nétes a qui va dibuixar diverses vegades.

En definitiva, la mare ha estat una dona lluitadora, forta, valenta, perseverant i molt estimada per tots els seus, que ho va donar tot per la seva família i mai va rebre el reconeixement artístic tan merescut.